

Posudek vedoucího bakalářské práce

David Eremiáš: Komparace hybridních režimů Maďarska a Československa po druhé světové válce.

Téma předložené bakalářské práce, tedy komparaci poválečných nedemokratických režimů Československa a Maďarska považuji za relevantní a odpovídající požadavkům i profilu studijního programu, který autor navštěvoval. Formální stránka textu je průměrná. Na práci je vidět, že autor nemá příliš zkušeností s písemným projevem a některé pasáže jsou tak pro čtenáře z jazykového hlediska hůře přístupné. Vedle jazyka je třeba zmínit taktéž autorovo nakládání s odbornými pojmy, které je často zmatečné. Co do spektra použitých zdrojů se práce jeví dostatečně. Je však trochu škoda, že autor nepoužil více primárních zdrojů. V této souvislosti mám na mysli především absenci právních dokumentů poválečného Maďarska. Na druhé straně je však třeba ocenit, že autor pracuje s poměrně solidním množstvím zahraniční odborné literatury. Struktura práce je jasná a bez výrazných nedostatků.

Úvod práce je poměrně stručný, avšak plní svůj cíl. Na něj navazuje poměrně zdařilá teoretická část, kde autor seznamuje čtenáře s klíčovými momenty soudobé diskuze o hybridních režimech. I když mám jako autor, který se zmíněné problematice dlouhodobě věnuje, k některým tvrzením autora jistě výhrady, nelze neocenit autorovu snahu stručně a srozumitelně čtenáře zasvětit do tajů celé problematiky. Zde bych jen rád připomněl, že soudobá domácí diskuze na téma hybridních režimů jasně ukazuje, že nejde o úkol vždy snadný a „při bloudění labyrintem hybridních režimů“ již zabloudil ne jeden služebně starší a zkušenější akademik. Krom nastínění klíčových mezníků teoretické diskuze o hybridních režimech zde autor taktéž představuje teoretický rámec své práce. Pozitivem rozhodně je fakt, že se snaží reflektovat i slabší momenty užitého konceptu. Vadou na kráse by pak mohla být skutečnost, že samotná operacionalizace celého konceptu je velmi strohá. Tento fakt však lze pravděpodobně dostatečně vysvětlit faktem, že jde o práci bakalářskou a podobný neduh se opět nevyhýbá ani zkušenějším výzkumníkům. V této souvislosti bych rád vzpomněl kupříkladu Juana Linze, na jehož dílo vlastně Gilbertová a Mohseni přímo či nepřímo navazují, takže je vlastně vhodnou otázkou, nakolik může být jejich operacionalizace vyspělejší.

Analytická část práce je složena ze dvou případových studií a jejich následného srovnání. Případové studie nejsou špatné, i když nelze zakrýt jejich poměrně vysokou popisnost. Poněkud slabší je však „komparativní kapitola“, ve které autor jednak nevhodně zachází s některými odbornými výrazy (kupříkladu hegemonní soutěživé autoritářství místo hegemonní volební autoritářství) a především označuje poslední sledované období v Maďarsku za příklad exkluzivní demokracie podle W. Merkela. Na vlastní klasifikaci má pochopitelně autor právo avšak, své tvrzení nepodporuje téměř žádnými argumenty a především dle mého názoru výrazně desinterpretuje samotnou kategorii exkluzivní demokracie W. Merkela.

Závěr práce je poté poměrně zmatečný, protože mimo shrnutí poznatků a celé práce hledá odpověď na otázky, které jsou mimo rámec práce. V této souvislosti mám na mysli snahu autora vysvětlit varianci ve volebních výsledcích sledovaných politických režimů. I přes zmíněné nedostatky však předloženou bakalářskou práci **doporučuji k obhajobě.**

V Plzni 27. 5. 2016

Mgr. Jaroslav Bílek